

BukoVINKY

číslo 4 2021/2022

Vianočná nálada,
s časopisom
zábava

Milí čitatelia !

Redakčná rada a naši prispievatelia boli veľmi aktívni, preto ponúkame ďalšie číslo našich BukoVINIEK.

Vychádza v tomto čarom čase plnom krásnych a milých slov, v čase čakania na vianočné zázraky plné pochopenia a lásky, v čase upratovania, pečenia, chystania. Zastavme sa na pár sekúnd a čítajme príspevky našich spolužiakov.

Sme živé tvory, ktoré vedia, čo je to láska, porozumenie, budúcnosť, ale aj klamstvo či pochopenie. Čítajme, čo si myslia kamaráti o tom, čo nás obklopuje. Čítajme, premýšľajme, uvažujme, pociťujme blízkosť iných. Majme sa fajn a v novom roku, buďme zdraví, úspešní, šťastní, spokojní, empatickí, milí, dobrí, buďme jednou veľkou rodinou, ktorá sa na seba môže spoľahnúť.

Pani učiteľky, páni učitelia, pani kuchárky, upratovačky, vrátničky, pán školník, milí spolužiaci, milá pani Gabika, Peťka či Norika - jednoducho všetkým, úplne všetkým želáme z celého srdca ten najlepší, najkrajší, najzdravší, najúspešnejší nový rok 2022. Dovidenia starý rok, nech žije ten nový !

Vaše BukoVINKY

Redakcia : Naše typy na vianočné filmy

Nudíte sa cez vianočné večery, chcete si pozrieť nejaký vianočný film, ale neviete aký? Ja vám teraz pomôžem.

Keď máte Netflix, tak tam nájdete veľa filmov a aj rozprávok, napr. **Chlapec, ktorého volajú Vianoce, Grinch, Klaus, Vianočná kronika.**

Dobré vianočné rozprávky sú aj **Legendárna partia, Sobík Niko, Polárny Expres, Snehová kráľovná, Rudolf.**

Ak máte ale radi české a slovenské komédie alebo rozprávky, tak si pozrite: **S tebou mě baví svět, Tři oříšky pro Popelku, Perinbaba, Mrázik, Šťastný nový rok.**

No a ak ste starší a chcete niečo iné, ako napríklad vianočný horor tak si pozrite napr. **Krampus, Nesvetý, Vánoční horor alebo Red Christmas.**

Tak dúfam ,že som pomohla.
Veselé Vianoce!

Pripravila : Peťka Danielová, redakčná rada

Naša anketa (spýtali sme sa za vás a pre vás)

Vianoce – čarovný čas, na ktorý sa teší každý, či je malý a či veľký, či je chlapec alebo dievča. Neveríte ? Presvedčili sme sa o tom aj pri našej ankete. Každý čaká na ten čas vianočný – sviatočný, každý má želania, túžby či sny.

Oslovili sme zopár spolužiakov s otázkami, ktoré sme si pripravili. A odpovede ? Nech sa páči !

Otázka č.1: Čo si najviac želáš pod stromček?

- Miška Š.: Make up, zrkadlo.
- Sofinka M.: Aby som bola šťastná!
- Klárka M.: Osušku a sadu na výrobu sushi.
- Oliver A.: Motorku.
- Sabinka A.: Hatchimals.
- Šarlotka V.: Bicykel.
- Vandička B.: Aby sa prestali týrat' zvieratá!
- Sofinka R.: Koncertové ukulele.

Otázka č.2: Čo pre teba znamenajú Vianoce?

- Sabinka A.: Že sme všetci pokope.
- Vandička B.: Deň strávený s rodinou a guľovačka s kamarátmi.
- Sofinka R.: Spoločný čas strávený s rodinou..... Ale hlavne tie darčeky!

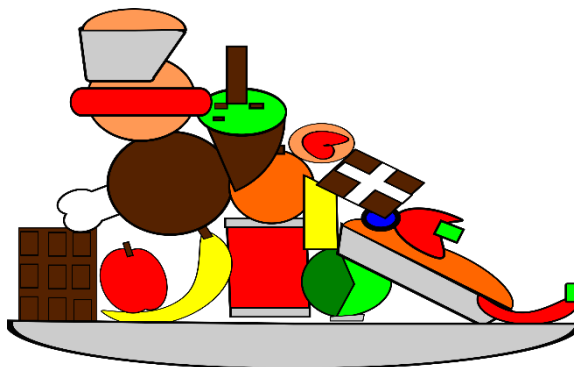
Otázka č.3: Čo zvyknete robiť na Vianoce?

- Vanda B.: Jesť.
- Sofi R.: Zdobit' stromček.
- Tomáš Z.: Variť, zdobit' stromček, rozdávať darčeky.

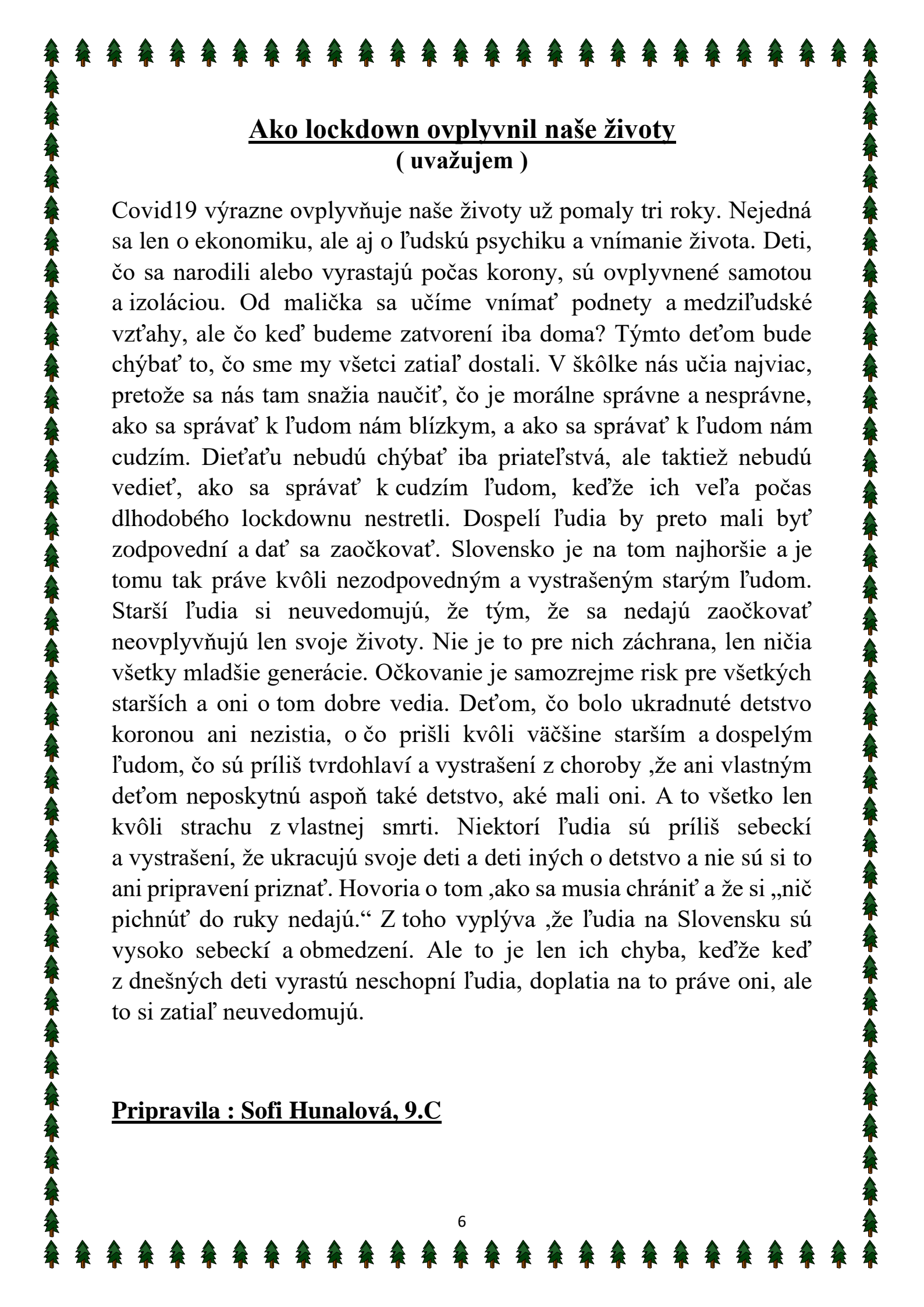

Otázka č.4: Čo ti napadne ako prvé, keď sa povie slovo Vianoce?

- Jana A.: Dovolenka.
- Oliver A.: Vianočné reklamy.
- Sabi A.: Vianočný stromček.
- Vandička B.: Sneh.
- Sofi R.: Jedloooo.
- Tomáš Z.: Darčeky.

Pripravila : Viki, redakcia

Ako lockdown ovplyvnil naše životy (uvažujem)

Covid19 výrazne ovplyvňuje naše životy už pomaly tri roky. Nejedná sa len o ekonomiku, ale aj o ľudskú psychiku a vnímanie života. Deti, čo sa narodili alebo vyrastajú počas korony, sú ovplyvnené samotou a izoláciou. Od malička sa učíme vnímať podnety a medzil'udské vzťahy, ale čo keď budeme zatvorení iba doma? Týmto deťom bude chýbať to, čo sme my všetci zatiaľ dostali. V škôlke nás učia najviac, pretože sa nás tam snažia naučiť, čo je morálne správne a nesprávne, ako sa správať k ľuďom nám blízkym, a ako sa správať k ľuďom nám cudzím. Dieťaťu nebudú chýbať iba priateľstvá, ale taktiež nebudú vedieť, ako sa správať k cudzím ľuďom, keďže ich veľa počas dlhodobého lockdownu nestretli. Dospelí ľudia by preto mali byť zodpovední a dať sa zaočkovať. Slovensko je na tom najhoršie a je tomu tak práve kvôli nezodpovedným a vystrašeným starým ľuďom. Starší ľudia si neuvedomujú, že tým, že sa nedajú zaočkovať neovplyvňujú len svoje životy. Nie je to pre nich záchrana, len ničia všetky mladšie generácie. Očkovanie je samozrejme risk pre všetkých starších a oni o tom dobre vedia. Deťom, čo bolo ukradnuté detstvo korunou ani nezistia, o čo prišli kvôli väčšine starším a dospelým ľuďom, čo sú príliš tvrdohlaví a vystrašení z choroby, že ani vlastným deťom neposkytnú aspoň také detstvo, aké mali oni. A to všetko len kvôli strachu z vlastnej smrti. Niektorí ľudia sú príliš sebeckí a vystrašení, že ukracujú svoje deti a deti iných o detstvo a nie sú si to ani pripravení priznať. Hovoria o tom „ako sa musia chrániť“ a že si „nič pichnúť do ruky nedajú.“ Z toho vyplýva, že ľudia na Slovensku sú vysoko sebeckí a obmedzení. Ale to je len ich chyba, keďže keď z dnešných deti vyrastú neschopní ľudia, doplatia na to práve oni, ale to si zatiaľ neuvedomujú.

Pripravila : Sofi Hunalová, 9.C

Parádnica

(básničkovanie s Vandou)

Do školy sa Klára chystá,
musela si trochu privstať.

Tešila sa na ráno,
odhodila pyžamo.

Obzerá sa pred zrkadlom ,
či jej nové tričko sadlo,
či sa k nemu sukňa hodí...

Snáď nevyšla ešte z módy!

O chvíľu je parádnica
oblečená v nohaviciach.
K zrkadlu sa znova vráti:
„Neboli by lepšie šaty?“

Či boli, či neboli,
musela bežať do školy.

Usadí sa do lavice,
zaleje jej červeň líce.

Parádnica Klárka
zabudla si šlabikár!

Machuľa

Prvák okom zagúľa,
v zošite je machuľa!

Šarapatí v prvom riadku,
hneď v tom druhom má
kamarátku.

Mama na tie potvory
prvákovi hovorí:
„Perám sa to občas stáva,
treba na ne pozor dávať.“

Učenie

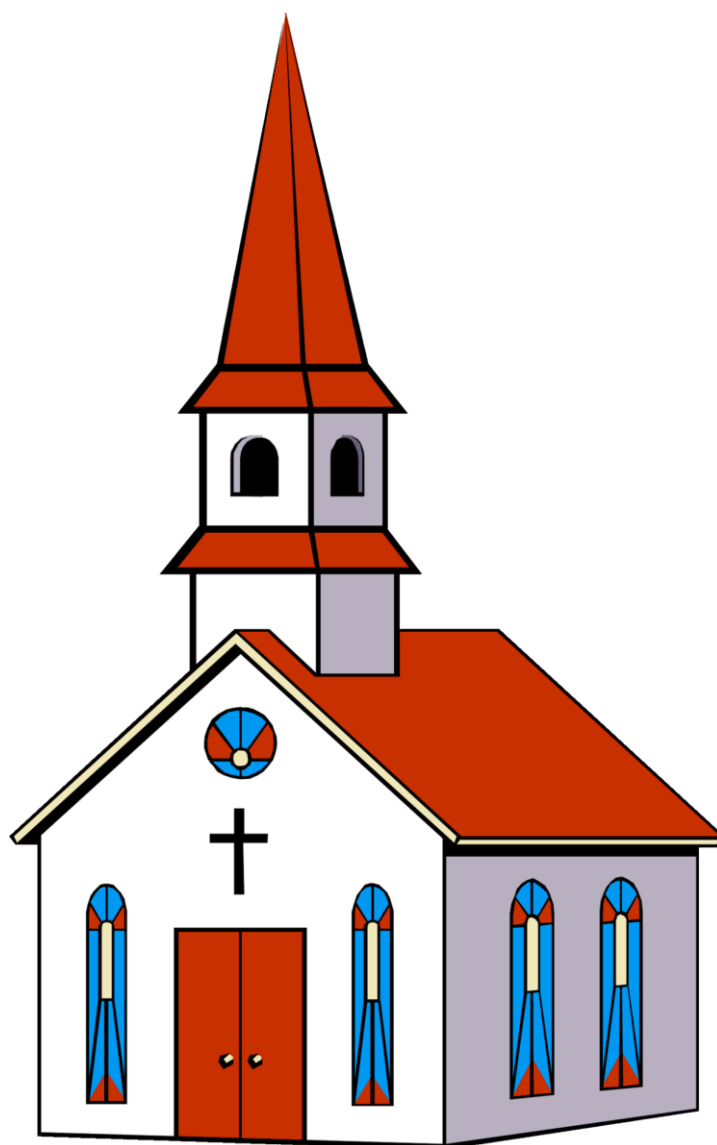
Učenie vraj nebolí,
tak som chcel ísť do školy.
Oddnes si v nej trápim hlavu
a veru to bolí! Aúúú...

Bez snehu

Keď v zime nenasneží,
to zem vôbec nepoteší.
Keď na kopcoch nie je sneh,
nepočuť tam detský smiech.

Polnočná

O polnoci až k nám domov
prilietajú hlasy zvonov,
volajú nás z postelí
tam, kde žijú anjeli.

Pripravila : Vanda , redakcia

Moja budúcnosť

V súvislosti s prichádzajúcim novým rokom často premýšľame nad tým, čo nás čaká v budúcnosti. Čo si myslí o svojej budúcnosti deviatačka Kristínka, výborná žiačka, milé kamarátske dievča, úspešná tenistka. Do budúcnosti jej držíme palce.

Často si kladiem otázku, ako bude vyzerat' moja budúcnosť. Ale presnú odpoveď som na ňu ešte nenašla. Viem, že ešte musím doštudovať školu (ktorú ešte nemám vybrať), nájsť si prácu (netuším akú), ale to, že si chcem založiť rodinu, viem určite. Aj keď v súčasnosti žijeme v ťažkej dobe, dúfam, že čoskoro pominie a teším sa na budúcnosť. Teším sa na to, že po tomto zvláštnom období budeme môcť znova cestovať, stretávať sa s kamarátmi a chodiť na koncerty. Keď pozriem do ďalekej budúcnosti, tak mám najväčšiu radosť z nových technických vymožeností a prevratných vedeckých objavov. Beriem to celkom optimisticky, aj keď viem, že ma v budúcnosti čaká veľa prekážok a narobím veľa chýb. Niekedy mám sto chutí ísť za jasnovidcom ,aby nazrel do mojej budúcnosti a zbytočným chybám by som sa popri prípade vedela vyhnúť. Poznám človeka, ktorému budúcnosť predpovedaná bola a bol to otec mojej prababky. Počas prvej svetovej vojny sa na fronte stretol s Pátrom Piom, ktorý mu prezradil, že bude mať dcéru, ktorá bude veľmi nábožná, bude mať veľa detí a bude dlho žiť. A hádajte čo?! Samozrejme sa to stalo skutočnosťou. Moja prababka sa dožila 99 rokov, mala 5 detí a bola kresťanka. Keďže mi asi žiadna krištáľová guľa neprezradí, čo ma čaká, snažím sa vzdelávať, učím sa cudzie jazyky, športujem, čítam - aspoň takto sa trocha pripravujem na moju budúcnosť. Lebo ako povedal Gandhí: „Budúcnosť závisí od toho, čo urobíš dnes.“ Dúfam, že sa mi toto úsilie v živote vyplatí a verím, že budem v budúcnosti šťastná a nebudem ničoho ľutovať.

Pripravila : Kristínka Flimelová, 9.C a redakcia

Budúcnosť podľa Mat'ka

Skladať si pravdu a navyše pre budúcnosť je priam nemožné. V tomto svete plnom lží a klamstiev sa pravda skladá ťažko. A budúcnosť? Tú nemá istú nikto, či je prezident, ťažký boháč alebo obyčajný robotník. Každý sme si strojcom svojho vlastného šťastia. Každý si ukladá slovo za slovom, deň za dňom svoju vlastnú pravdu, píše svoju vlastnú knihu života. Budúcnosť je nejasná, dá sa naplánovať, no nik nevie, čo s ním bude zajtra, o týždeň či o rok. Každý deň v živote človeka je výnimočný, pretože nikdy sa nezopakuje deň predchádzajúci. Každý z nás by sa mal snažiť žiť tak, aby nemusel pri pohľade do minulosti zatvárať oči nad svojim správaním. Mali by sme sa snažiť robiť všetko tak, aby sme boli na seba pyšní, aby boli ľudia v našom okolí z nás šťastní. Správajme sa tak, aby sme z nášho životného denníka nemuseli trhať strany. Tešme sa z maličkostí, ktoré nám život ponúka. Nemajme prehnané túžby do budúcnosti, aby sme nemali pocit prehry. Majme malé sny a postupne vyplňajme mozaiku nášho života. Tešme sa z každého nového rána, pretože nám môže priniesť nejaké prekvapenie, a to je podstatou existencie. A ak nám niečo nedopadne dobre, nevešajme hlavu, treba sa otriasť, poučiť z chýb, ktoré sme urobili a odraziť sa ďalej. Veď nie je hanbou urobiť chybu pri snahe posunúť svoj život ďalej, hanba je čakať na mieste a prosiť osud, aby nám niečo zoslal.

Pripravil : Matej Lovás 9.D

Nová škola a ja

Každý z nás už bol položený pred veľa otázkami ,ale čo keby vám niekto dal otázku: Čo je to škola? Vedeli by ste odpovedať?

Ja už som na škole 9 rokov a ani ja sama by som na túto otázku nevedela odpovedať. Ešte tento rok sa presúvam na novú školu - na strednú.

Aké mám z toho pocity? Mám toľko veľa pocitov z novej školy, ja sama nemám v láske zmenu, ešte aby som sa musela presunúť na novú školu s úplne cudzími ľuďmi. Stále si kladiem otázky: Čo keď si vyberiem zle? Čo ak ma nepríjmu do kolektívu? Niektorí prijatie na novú školu berú ako samozrejmosť, niektorí sú radi ,že prešli základnou .Ja som jedna z tých snaživých ,čo neberú učenie na ľahkú váhu. U mňa musí byť všetko dokonalé, ináč ma to vyvedie z miery, a preto tento nástup do novej školy beriem ohromne vážne. Uvažujem nad viacerými školami. So svojimi rozhodnutiami som spokojná. Predsa len mi niečo v hlave hovorí ,že ak sa nedostanem na školu, aké by boli najhoršie scenáre?

Viem ,že je to dôležité rozhodnutie, lebo mi to môže ovplyvniť budúcnosť. Učím sa na prijímacie skúšky už teraz, pretože sa učíme pre život a nie pre školu. Ale čo ,keď je tento citát pravda? „Všetchno, čo jsem se ve škole naučil, jsem v živote nikdy nepoužil.“ Čo keď tieto veci nikdy nepoužijem. Budú to roky prázdnej práce?

No ten čas do strednej prejde tak či tak a je len na mne, či ho premrhám alebo do toho dám úsilie. Takže ako som sa vlastne rozhodla? Ešte neviem ,zbieram informácie a potom uvidím. Nakoniec predsa len ide o moju budúcnosť. A vybrať budem predovšetkým srdcom a rozumom.

Pripravila: Sofia Iakimová, 9.A

Priateľstvo

Priateľstvo je podľa mňa podpera života. Život bez priateľov si neviem predstaviť. Priatelia nás veľakrát podporujú, utešujú a chápu naše problémy. Človek bez priateľov to musí mať veľmi ťažké.

Priateľ je pre mňa ten, kto keď sa mi stane niečo zlé, napríklad dostanem päťku z písomky, tak sa mi nebude smiať, ale ma podporí a uteší. Taktiež o mne nebude hovoriť zlé veci, keď nebudem počúvať. Taktiež by sme si mali obaja vedieť zo seba urobiť srandu. Ale keď príde na vážne veci mám rád, keď je ten človek seriózny a snaží sa nájsť nejaké riešenie.

Lenže v dnešnej dobe je ťažké nájsť takých ľudí. Veľakrát sa môže stať, že niekto sa bude tváriť ako kamarát, ale za tvojím chrbtom bude vyzrádzať veci, ktoré si mu povedal, keď si sa necítil dobre.

Alebo, keď sa strápníš pred niekým, tak ťa nebude obraňovať a nepomôže ti, ale namiesto toho si z teba začne uťahovať a začne sa ti smiať. Samozrejme, nie žeby sa ti nemohol smiať, to hej, ale nie ťa strápnovať a potom odísť preč a ani ti nepomôcť.

Pravý priateľ je iba človek, ktorému dôveruješ natoľko, že mu povieš všetko. Či už smutné, trápne alebo vtipné. Pravý priateľ je človek, s ktorým sa nebojíš ísť do náročných situácií. Ale nie vždy je to len o tých druhých. Ak sa budeš správať zle k ľuďom, nemôžeš potom od nich čakať, že budú tvojimi priateľmi.

A preto si vždy vyberaj priateľov veľmi opatrne. Ak sa k tebe niekto zachová zle raz, dobre, daj mu ešte jednu šancu, ale ak to urobí viackrát, už by si sa mal zamyslieť, či si okolo seba potrebuješ držať takého človeka. A hlavne, keď chceš mať dobrých priateľov, správaj sa k nim tak, ako by si chcel, aby sa oni správali k tebe.

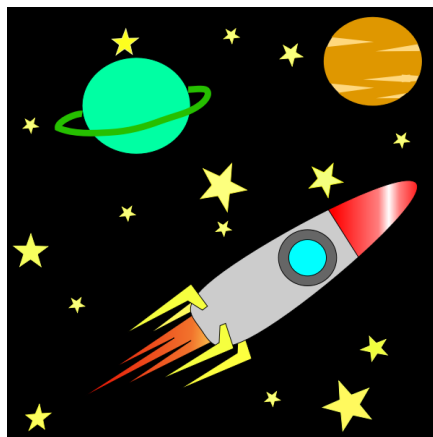

Pripravil : Tomáš Matkovčik, 9.C

Aký je vesmír?

Niektorých ľudí vesmír nezaujíma. Iní o vesmíre premýšľajú každý deň. Mnohí majú o ňom kopy nevysvetliteľných otázok. Čo je to ten vesmír? Kedy vznikol? Čo spôsobilo to, že vesmír existuje? A koľko ešte bude existovať?

Vedcom sa podarilo odhaliť približný vek vesmíru. Prvé odhady nám hovoria, že vesmír má minimálne 15 000 000 000 rokov. Ako vznikol a ako dlho bude existovať, to ešte zatiaľ nevieme a ani sa to asi tak skoro nedozvieme. Vesmír je známy svojou veľkosťou. Niektorí ľudia hovoria, že vesmír je nekonečný, iní hovoria, že nič nemôže byť nekonečné. Ak naozaj vesmír nie je nekonečný, kde sú jeho hranice a ako vyzerajú? Einstein povedal, že nekonečné sú len dve veci: vesmír a ľudská hlúposť. Pri tom prvom si vraj nebol istý. Keď si človek zmapoval celú Zem, myslel si že je plochá a že nemá hranice. Tak isto je na tom možno aj vesmír. Má alebo nemá hranice? Keď sa však pozrieme z diaľky na Zem zistíme, že je guľatá. Ale na vesmír sa z diaľky pozrieť nemôžeme. Je tiež guľatý alebo má tvar podobný kocke alebo niečoho úplne iného?

Niektorých ľudí zaujíma skôr to, čo vzniklo vo vesmíre. Napríklad galaxie, hviezdy, planéty alebo aj život. Kopy ľudí zaujíma, či sme naozaj sami v tak obrovskom priestore. Stále sme nepreskúmali ani jedno percento, takže je možné, že ešte nejaký ten život vo vesmíre existuje alebo existoval.

Ďalšie naše myšlienky o vesmíre smerujú ku skutočnosti, či človek bude žiť aj na iných planétach. Ako prvá dostupná planéta je určite Mars. Mars človeku vyhovuje zo všetkých planét Slnečnej sústavy najviac. Ale dokážeme ho osídliť? Kedy to bude?

Môj názor na vesmír je taký, že človek časom bude do vesmíru chodiť ako na výlet. Teda vesmír bude pre ľudí turistickou atrakciou. Ale, asi sa to nestane za môjho života. Možno tak o sto rokov. Ktovie?

Pripravil: Bohuško Novák, 9.A

Klamanie

Prečo klameme? Je to lebo niekoho nechceme poraniť, alebo sa chceme vyhnúť trestu?

Veľa ľudí klame v situácii, kde si myslia, že lož je lepšia ako pravda. Myslia si, že je jednoduchšie žiť s vinou ako povedať pravdu. Často preto, aby nenastal spor alebo ho rýchlejšie ukončili.

A čo „milosrdné lži“? Podľa mňa závisí od situácie, ale najlepšie je klamať len v krajných situáciách. Zoberte si situáciu keď človek klame, pretože vie, že druhú osobu by pravda viac ranila. Na jednej strane si môžeme povedať, že daný niekto mal dobrý úmysel, pretože mu na človeku záleží, ale nie je lepšie byť úprimný? Ľudia si často úprimnosť vážia, aj keď ich pravda zasiahne hlboko, sú vdáční že neboli vodení za nos. Pri veľmi vážnych veciach často neodpúšťame. Alebo odpustíme, ale nikdy nezabudneme.

Klameme ostatných, alebo sami seba? Najlepším vzorom je často aj ohováranie. Ľudia často zabudnú aj na morálku, keď im ide o moc. Ak vidíme možnosť, kde sme obľubovaní ostatnými, niekedy nerozmýšľame, ako si to zlíznu ostatní. Už pri deťoch vidíme, ako sa chcú každou cenou šplhať po rebríčku obľúbenosti čo najvyššie a nevádi im, ako niekoho zhodia dole. A samozrejme, si nájdú najjednoduchšiu cestu klamať o ostatných alebo o sebe. Buď budeme zhoršovať imidž niekoho iného

alebo zlepšovať ten svoj.

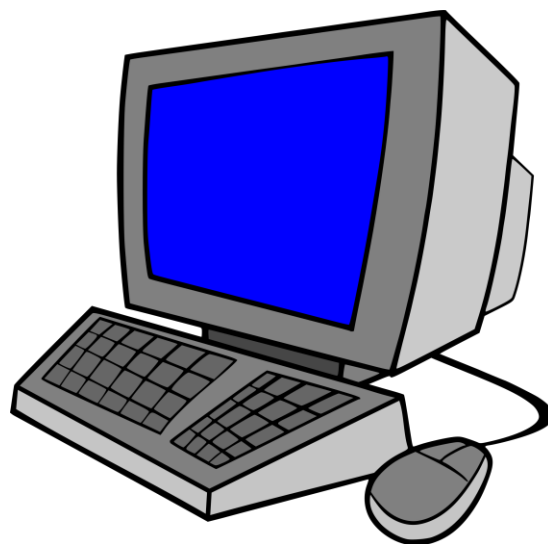
Väčšina ľudí ktorá klamala to oľutovala, pretože pravda nás dobehne a nechá nás pocítiť následky našich klamstiev.

Pripravila: Dorotka Taragel'ová, 9.C

Internet – priateľ a či ani nie ?

Čo je to internet? Je to sieť, ktorá má nekonečne veľa informácií, ktoré každodenne hľadáme. Každý deň používame internet, či v práci alebo doma alebo na hociktorom mieste, kde sa práve nachádzame. Je všade okolo nás. V tejto modernej dobe sa všetci sa spoliehame na internet, ale si neuvedomujeme, že niektoré informácie nie sú pravdivé a niektoré sú. Na internete je veľa stránok a informácií, ktoré nás zabavia, zaujímajú, informujú a majú snahu poučiť nás o veľa veciach.

Väčšinou ľudia, keď sa nudia, trávajú väčšinou času na internete hodiny a hodiny, asi bolo by lepšie, keby ľudia tento strávený čas na internete trávili viac vonku a viac by sa pohybovali a športovali, ako len a stále vysedávať za počítačom. Ľudia sa čoraz menej stretávajú a všetko riešia cez internet. Riešia ním svoje osobné a pracovné problémy, čím častokrát dochádza aj k mnohým nedorozumeniam. Nevidíme daného človeka ako sa správa, jeho mimiku a gestikuláciu a nevieme vycítiť ani jeho psychické rozpoloženie. Ako potom ako asi zistíme, či ten dotyčný človek to myslí s nami úprimne? No nijako. A čo by sme robili keby by nebol žiadny internet? To by si nikto z nás nevedel v tejto ani dobe predstaviť bez internetu a bez signálu. Väčšina ľudí trávajú veľa času na internete. Podľa mňa internet môže pomôcť vo všetkých oblastiach nášho života, ale nikto by bez neho asi ani nevydržal.

Pripravila : Saša Danielisová, 9.D

Keby sa dal vrátiť čas (vianočné zamyslenie)

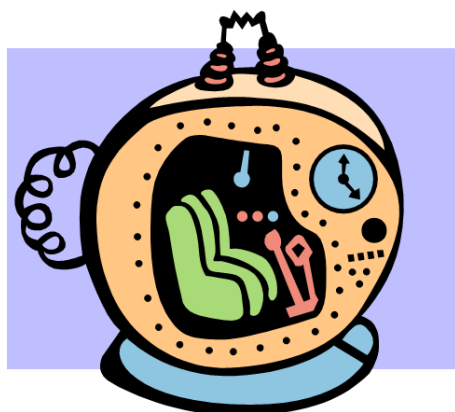
Každému už raz preletela hlavou otázka, či by sa nedal vrátiť čas. Mohol by aspoň existovať stroj času. Vrátiť čas by bolo ako upravovať pokazený film alebo video. Niečo sa pokazí, o chvíľu sa to vystrihne a opraví a diváci, ktorý ten film potom pozerajú, ani nevedia, že tam ešte pred pár minútami bolo niečo iné.

Bolo by to skvelé, keby sme to dokázali. Raz by si pokazil nejakú písomku, a hneď by si ju opravil lúsknutím prstov. Na druhej strane by neplatili známe príslovia a porekadlá ako napríklad „Múdry človek sa učí na chybách druhých“.

Už by to neplatilo, lebo by nikto nerobil chyby, a ak by ich aj niekto urobil, nikto by o tom nevedel, pretože by ich hneď odstránil. Bolo by to úplne skvelé.

Žiaľ, to takto nefunguje a najbližšie storočie sa asi ešte budeme musieť učiť na písomky. No, možno raz vymyslia ten časostroj a bude po probléme.

No, ale čo, ak sa niečo zmeniť nedá, čo potom?

Pripravil : Lukáško Nejedlík, 9.C

Čo je hudba?

Počas Vianoc budeme mať viac voľného času, preto budeme počúvať viac hudby. Hanka nám prezradila, čo pre ňu znamená hudba.

Existuje jazyk ktorému rozumie každý. Nezáleží na tom, či si muž alebo žena, mladý alebo starý, chudobný alebo

bohatý, aká je tvoja viera alebo z kadiaľ pochádzaš. Existuje jeden jazyk, ktorý ich všetkých spája. Tým jazykom je hudba.

Je veľmi ťažké definovať hudbu. Pre každého je to niečo iné. Vedec by napríklad povedal, že hudba je čistá matematika – sú to kmity vzduchu, ktorých frekvencie sú vypočítané podľa základných fyzikálnych vzorcov. Na svete snád' neexistuje človek, ktorý nepodľahol čaru hudby. Hudba ovplyvňuje naše emócie. Dokáže nás rozveseliť, vyčariť úsmev na tvári, povzbudiť, pozitívne naladiť, upokojiť, ale aj rozsmútiť či dokonca rozplakať.

A práve tento fakt dokazuje, že hudba skutočne otvára dvere do sveta emócií. Hudba je taktiež liek. Má pozitívne účinky na našu psychickú a duševnú stránku. No, ale čo teda pre mňa znamená hudba? Moja odpoveď je jasná. Hudba je môj život. Síce nehrám na žiadny hudobný nástroj a neviem ani spievať, ale bez hudby si neviem predstaviť ani jeden deň. Milujem hudbu. Počúvam ju všade a za každých okolností – keď som doma, keď som na prechádzke s mojimi psami, keď upratujem, idem do školy, zaspávam, keď sa učím, aj teraz, keď píšem túto úvahu. Je to môj druhý svet, do ktorého sa môžem uchýliť, keď som smutná, ale aj šťastná. Keby som sa znovu narodila, chcela by som byť človekom, ktorý vie robiť hudbu. Nie je totiž nič krajšie ako darovať hudbu.

V dnešnom svete je veľa vecí, ktoré nás rozdeľujú – predsudky. Našťastie je tu hudba. Hudba, ktorá je mostom spájajúcim ľudí z rôznych brehov, je to prístav, ktorý zabíja smútok a starosti, loď, ktorá otrásie srdcia a duše.

Pripravila: Hanka Blahová, 9.D

Vianoce

Vianoce, Vianoce,
koláč dám do pece.
Keď ho odtiaľ vytiahnem,
tak ho potom rýchlo zjem.
Zvyšky na stromček zavesím,
drevo do ohňa nanosím.
Už je večer, už je tma, ohníček mi zhasína.
Nemám už čím podpáliť, nechce sa mi nič robiť.
A ohník už nehreje,
mne už asi zima je.
Zrazu si však spomeniem,
čo v ruke držím,
čo to pijem.
V ruke držím fľašu vína,
už sa mi aj trochu míňa.
Veď hej, víno horí,
hodím ho ja do pahreby.
No a vtom zlaté svetlo naplnilo dom,
plamene ma oblízali , teplo do srdca zasiali.
A tak som zas šťastne spal,
lebo na Vianoce som zase teplo mal.

Pripravila: Klára Borzíková, 9.D

Rozprávka o malej neposlušnej hviezdíčke
(naša pôvodná tvorba)

Snehu bolo neúrekom aj okolo chalupy Miša a Kuba. Šarvanci, jeden na nerozoznanie od druhého, ukrytí za dreveným korytom striehli, kedy Žofka, ich staršia sestra vybehne z domu.

„*Pst! Už ide,*“ šepol Kubo a vzal do rúk snehovú guľu. Mišo si pripravil hneď dve a len čo Žofka zbehla schodíkmi z verandy, zasypali ju snehovými guľami, až vypískla. Chlapci nelenili, bežali jej v päťach, kým sa neotočila a nevrátila im guľovačku rovným dielom.

„*Žofka, podme sa sánkovať,*“ volali bratia, ale dievčina pokrútila hlavou.

„*Musíme za tatom. Šiel s chlapmi do hory. Mamka mu podpecník upiekla.*“

„*Juúú!*“ zvýskol Kubo a zvalil Miša do snehu, vzápätí hvízdol na psa a rozbehli sa vyjazdenou cestou k lesu. Otca s chlapmi počuli už z diaľky ako nakladajú na drevené sane polámané konáre.

„*Doniesli ste podpecníky, čo rozvoniavali po dedine?*“ smial sa sused Ďuro, ale v robote neustal.

„*Žofka prinesie,*“ vyhrkli naraz.

„*Kde je?*“ otec s obavou v hlase pozeral za chlapcami, lenže dvojčence sa už rozbehli s Puntom veveričky naháňať.

„*Nemala by chodiť sama teraz pred Vianocam.*“ mračil sa Ďuro.

„*Ešte nebolo ani Mikuláša,*“ odvetil, ale nepokojnými očami sledil po ceste. „*O chvíľu je tu,*“ dodal, akoby chcel presviedčať sám seba. Žofka sa zabalila do teplého vlniaka a podpecníky schovala pred chladom. Šla vozovou cestou k lesu, keď tu odrazu zastal pred ňou mužiček v bielom kožúšku a dlhou bradou.

„*A či si dobrá kuchárka, Žofka?*“

„*Neviem,*“ náramne sa preľakla, lebo si spomenula, čo sa povráva o permoníkoch.

„*Cítim vôňu, sama si podpecník upiekla?*“

„*Mamka piekla, ja ich len tatkovi nesiem.*“

„*Či by si mi nedala jeden ochutnať?*“

„*Bojím sa ťa. Ešte som takého človečika nevidela.*“

„*Bát sa nemusíš. Som permoník Turembolo a nič zlé sa ti nestane, len*

mi daj okoštovat. “

„Nuž, ak pravdu vravíš, na teda,“ odlomila z podpecníka.

Ten najskôr privoňal, usmial sa na dievča, jeho oči však boli ako iskriace hviezdy na mrazivej nočnej oblohe a z toho svitu sa Žofke až hlávka zakrútila. Ešte začula tichý smiech, potom ju obostrela hmla, do ktorej sa prepadala vždy hlbšie a hlbšie, až sa všetko navôkol stratilo aj spolu s ňou.

Všetko, čo malo nohy sa vybralo po lesnej ceste hľadať stopy po Žofke, ale akoby sa pod zem prepadla. Ešte sa nestalo, aby sa dievča stratilo pred Mikulášom, lenže tentoraz to bolo iné. Miško s Kubkom smútili najviac, lebo tato sa hneval, že nechali Žofku samotnú a chlapci cítil svoju vinu, len nevedeli, čo si s ňou počať.

Jeden deň pred svätým Mikulášom uvideli za dedinou pri križi starú bylinkárku ,ako sa rozpráva so stromami.

„A či vás stromy počujú?“ spýtal sa Kubko.

„Pravdaže počujú. Aj strom je živý tvor.“

„A čo im vravíte, tetka?“

„Aby sa popýtali vetrov kadiaľ vedú utajené lesné chodníčky.“

„A vy im rozumiete?“

„Niekedy. Dôležité je, že oni rozumejú mne.“

„Aj ja by som sa chcel rozprávať so stromami,“ vyhrkol Miško.

„Môžeš. Na Holej skale nad vašou dedinou je stará borovica. Jej pamäť je nekonečná. Kedysi dávno ľudia verili, že dokáže na Svätého Mikuláša vyplniť každé želanie. Možno, ak jej pošepkáte to vaše, splní vám ho.“

Kubko s Miškom zabudli od údivu zatvoriť ústa a kým sa spamätali, bylinkárka sa pobrala preč.

Mali len jedno najvrúcnejšie želanie. Aby sa ich Žofka čím skôr vrátila domov, aby sa otec zase usmieval a mamka si nemusela utierať ručníkom uslzenú tvár.

Na Svätého Mikuláša všetky deti čistili svoje topánky, niektoré radšej ani von nevybehli, aby si ich neumazali, len Kubko s Miškom, nebadane vykĺzli z domu a pobrali sa k Holej skale. Verný Punt' o im šiel v päťach, to aby sa nemusel brodiť hlbokým snehom a chlapci statočne kráčali nedbajúc že občas zapadli do záveja skoro po pás. Na Holej skale zastali.

„Ako sa rozpráva so stromom?“ spýtal sa Miško s obavou v hlase.
„A či je viem?“ mračil sa Kubo. „Vidiš tú dieru v kmeni, možno tam by sme mali.“

„Hej, veru skúsme, ale šepkať nebudeme. Ved' tetka vraveli, že borovica je stará. Nepočula by nás.“

Tak teda kričali a nie raz, zaprisahávali strom, aby sa im sestra vrátila s nádejou, že odľahčia svojej detskej dušičke. Pri tom kriku ani nezbadali, ako sa pes kamsi zatúlal.

„Kde máme Punťa?“ preľakol sa Kubo.

„Odbehol. Musíme ho nájsť.“

Vzal svoje dvojča za ruku a spoločne sa vydali po psích stupajách, lež nešli ďaleko. Stopa sa strácala v diere pod skalou. Často v skalách nad dedinou preliezali jaskyne, ale dieru pri borovici dosiaľ nevideli.

„Čo spravíme?“

„Musíme Punťa nájsť. Čo ak sa mu niečo v diere stalo.“

A pretože každý poriadny chalan v dedine nosil vo vrecku nožík, motúzik a kresadlo, odrezali niekoľko papekov, natreli ich smolou zo stromov a zapálili. Vliezli do diery. Ich úžas sa stupňoval s každým krokom. Chvíľu liezli po kolenách, keď sa odrazu chodba rozšírila a chlapci sa ocitli v sieni, kde blikotalo stovky rozsvietených kahančekov. Uprostred stál veľký kamenný stĺp, ktorý pripomínal jedľu zasypanú snehom. Taký nádherný kvapeľ ešte nevideli. Okolo pobiehal ľudkovia, čo boli o čosi menší, ako dvaja drobní šarvanci. Lenže vyzerali ako dospelí chlapi. Kromptáčmi vylupovali zo steny žiarivé kamienky a zdobili bielu kamennú jedľu až od toľkého svitu oči prechádzali.

(Pokračovanie nabudúce)

Napísala: Viki, redakcia

Vonku krásne sneží

Vonku krásne sneží,

Ježiško už beží.

Darčeky už pod stromčekom ležia

a deti sa na ne už veľmi tešia.

Vonku krásne sneží,

po štedrej večeri k stromčeku sa beží.

Tešíme sa spoločne,

nech je takto krásne pre každého večne.

Pripravila: Monika Horná, redakcia

Silvester

Je to meno a zároveň aj celosvetová oslava.

Silvester je 31.12. a to je posledný deň v roku.

Je to deň plný očakávania a zážitkov.

Všetci zhodnotia, že aký mali rok. Vyberú si zážitky dobré aj zlé.

Na Silvestra sa všetci tešia ,lebo večer je vždy zábava, veľa jedla ,ale aj veľa pitia.

Niektorí nakupujú petardy a ohňostroje, ktoré síce vyzerajú pekne, no však škodia zvieratám, ktoré sa vždy pri výbuchu zľaknú a môžu dostať paniku a zablúdiť alebo začnú bežať a padnú niekam a ublížia si.

U nás doma si vždy spravíme pohostenie zavoláme niekoho z rodiny alebo zavoláme kamarátov alebo susedov. A s nimi potom trávime zvyšok večera.

Ohňostroje nekupujeme, ale nejaké tie menšie veci si kúpime. Snažíme sa vyberať také, ktoré napríklad len svietia alebo podobne, keďže máme pár zvierat doma a nechceme im robiť zle.

Všetci zhodnotia, že aký mali rok. Vyberú si zážitky dobré aj zlé.

Všetko je vyzdobené a mám v sebe taký výnimočný pocit.

Všetko mi príde také iné a špeciálne.

Mestá po celom svete sa predbiehajú, že kto bude mať krajší ohňostroj a zábavu pre svojich obyvateľov s odpočítavaním sekúnd.

Ohňostroje veľkých miest sa potom premietajú vo všetkých televíziách po celom svete.

Tie mestá sú napríklad Sydney, New York, Dubaj, Paríž, Moskva, Tokio.

Ja osobne mám Silvester rád, pretože sú to pre mňa nezabudnuteľné chvíle, či už s rodinou alebo s priateľmi.

Všetko dobré všetkým ! Veselého Silvestra !

Pripravil : Sebi Grožaj, 9.D

*Vianoce sú vzácne chvíle,
každému z nás veľmi milé.*

*Vianoce sú vzácny čas,
konečne sú u nás zas.*

*Príde ten čas čarovný,
nádeje v nás naplní.*

*Rozdáme si darčeky,
vyčaria nám úsmev na tvári.
Popapáme koláčiky aj perníčky,
krásny deň bude úplne každucký!*

*A keď nám sneh napadá
to bude ale nálada!*

*Vytiahneme lyže, sane,
posadáme pekne na ne.*

*Budeme sa radovať,
lyžovať, ba aj sánkovať.*

*Budú to krásne prázdniny,
budú to krásne vianočné dni.*

Užívajte si čas vianočný, prežívajte spoločne ten pocit sviatočný.

Rodina je poklad vzácny, nech zvíťazí pocit šťastný.

Vaše BukoVINKY

